

[Elmqvist.]

det indrømmes, at det er et Problem, der er af meget stor Interesse, og som det derfor ogsaa er naturligt, at man gennemarbejder og gennemdrøfter.

Mit Parti hilser derfor med Tilfredshed den højtærede Indenrigsministers Forslag om, at man nu ved Behandlingen af dette Forslag til Lov om Forlængelse af Loven om kortfristede Laan, hvorved den kommer til at gælde for Byggearbejder, der fuldføres inden Udgangen af 1943, i et Landtingsudvalg underkaster Spørgsmaalet om at gøre Loven mere permanent en gennemgribende og alsidig saglig Drøftelse. Jeg vil gerne udtale min Glæde over, at den højtærede Minister giver Landstinget denne Opgave, selv om jeg altsaa ikke paa Forhaand kan udtale nogen sikker Forvisning om, at det vil lykkes at komme til et positivt Resultat, idet jeg er bange for, at de Vanskeligheder, som en saadan Lovs Gennemførelse kan medføre, vil være saa mange og saa store, at det maaske vil være uoverkommeligt at trænge igennem dem.

At Spørgsmaalet bliver underkastet en Prøvelse, er imidlertid naturligt og rimeligt, og til en saglig og indgaaende Drøftelse i det Udvalg, der vil blive nedsat, vil jeg gerne paa mit Partis Vegne tilsige vor velvillige Assistance.

Axel B. Lange: Der er Grund til at takke den højtærede Indenrigsminister for, at det foreliggende Lovforslag i Modsætning til saa mange andre fremsættes i saa god Tid, at der kan blive Mulighed for en virkelig Forhandling om Forslaget, idet den gældende Lov først udløber ved Aarets Udgang. Jeg gaar ud fra, at man saa vil faa Lejlighed til at foretage en virkelig Undersøgelse af det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører for Venstre lige indgaaende omtalte, om det er ønskeligt — man kan ogsaa sige, om det er muligt — at ændre den gældende Lov, saa at der kan komme en permanent Lov ud af den. Hensigten bør kun være at anvende Loven i særlig kritiske Situationer, naar Obligationsmarkedet af en eller anden Grund er blevet demoraliseret og det derfor kan være ønskeligt at udsætte Prioriteringen.

Det ærede Medlem, der lige talte, var inde paa Vanskelighederne ved at gennemføre en saadan Lov som en permanent Lov, og jeg kan godt se, at det vil berede visse Vanskeligheder, men efter min Mening vil det være i høj Grad ønskeligt,

om man kan overvinde disse Vanskeligheder. Ser man paa Forholdene paa Obligationsmarkedet i Øjeblikket — det meget ømfindtlige Obligationsmarked, som ganske vist i de sidste Dage har reageret noget nedad —, maa man dog sige, at i Øjeblikket er der ingen Brug for en saadan Lov, og man maa maaske endda tilføje, at det vilde være i høj Grad skadeligt, om man vilde anvende Loven nu, thi den bør kun anvendes i særlig kritiske Situationer, hvor man kan regne med, at Forholdene atter vil ændre sig i Løbet af ret kort Tid. Det maa ikke blive saadan, at Prioriteringen af Ejendomme bliver en Spekulationssag. Under normale Forhold maa Folk indrette deres Laan efter det naturlige Renteniveau; er der et lavt Renteniveau, maa man tage Laan til en lav Rente, og er der et højt Renteniveau, bør man efter min Mening tage et Laan med en høj nominel Forrentning, saa at det saakaldte Kurstab kan blive saa lille som muligt, og saa benytte den Adgang, som mange har benyttet i Øjeblikket, til at søge at konvertere deres Laan paa et gunstigere Tidspunkt.

Jeg haaber imidlertid, det skal lykkes gennem den Udvalgsbehandling, som vi nu skal have, at finde Midler til at gøre Loven permanent. Ganske vist er der, som jeg sagde før, ikke i Øjeblikket Brug for denne Lov, og man maa haabe, at det vil vare længe, inden der bliver Brug for den; men det vil altid være umuligt paa Forhaand at vide, hvornaar en Situation, der nødvendiggør Loven, kan indtræde — de to mest afgørende og kritiske Situationer af denne Art, som vi har haft i de senere Aar, var i 1931, da England gik fra Guldet, og i 1939, da den Verdenskrig, som endnu raser, brød ud. Netop ved den sidste Lejlighed, hvor der fremkaldtes en Situation, som førte os ind paa denne Lovgivning, viste det sig, hvor vanskeligt det er, hvis man ikke har Loven paa det Tidspunkt, da der er Brug for den. Medens Krisen indtraadte allerede i September 1939, lykkedes det først at faa Loven gennemført i Februar 1940, og saa vidt jeg husker, var der saa mange Forberedelser at træffe, inden man kunde føre Loven ud i Livet, at man først var i Stand til at yde de første Laan af Laanefonden i April 1940, altsaa mange Maaneder efter, at der var Brug for dem, og først paa et Tidspunkt, da der var sket stor Skade for dem, der i Mellemtiden havde været nødt til at prioritere deres Ejendomme, bl. a. af Frygt for, at Forholdene skulde blive værre.

Jeg haaber, at det under Udvalgsbe-